

Þinn sonur lifir

Valdimar Briem

Ísólfur Pálsson, 1909

1. „Þinn son - ur lif - ir,“ sagð - i Jes - ús forð - um,

og svein - inn græddi', er trú - að var þeim orð - um. Hin söm - u

orð - in sár míns hjart - a græð - a, er svíða' og blæð - a.

ÞINN SONUR LIFIR

„Þinn sonur lifir,“ sagði Jesús forðum,
og sveininn græddi', er trúað var þeim orðum.
Hin sömu orðin sár míns hjarta græða,
er svíða' og blæða.

Ó, hve ég gleðst, minn guð og faðir blíði,
að gafstu mér þá trú í lífsins stríði,
að dauðanum vann son þinn sigur yfir:
Þinn sonur lifir.

Ó, gef þú, að á mér það rætast megi,
að megi' eg vera þinn á nótt og degi
og lífs og dauðum sé það sagt mér yfir:
Þinn sonur lifir.

Og þegar berast burt af tímans straumi
vor börn oss fjær í heimsins mikla glaumi,
þá seg við oss það, sem vér gleðjumst yfir:
Þinn sonur lifir.

Og þegar blessuð börnin frá oss deyja,
í bæn og trú þá kenn þú oss að þreyja,
og seg við hvern, er sorgin þyrmir yfir:
Þinn sonur lifir.

Já, þegar sjálfir vér til heljar hnígum
og hinsta fetið lífsins þreyttir stígum,
í sjálfum dauða sagt það verði' oss yfir:
Þinn sonur lifir.

Sálmur 110/199